

Paní Marie Stará se narodila 30. května 1928 v Šaraticích. Na své dětství vzpomíná ráda – a to jak na život na velkém hospodářství, *tak na své čtyři sourozence.

Bylo nás pět dětí, měli jsme se rádi. Opravdu rádi.

Už od dětství věděla, čemu by se chtěla v životě věnovat. Chtěla být učitelkou. Studium však nebylo možné, a proto se rozhodla studovat hospodářství ve Vyškově, kterému se lidově říkalo „knedlíkárna“.

1. září 1944 nenastoupila do druhého ročníku. Byla povolána na práci do továrny v Bučovicích. Kvůli tomu přespávala v Křenovicích.

Od 2. září 1944 až do poloviny dubna roku 1945 pracovala paní Stará se svou kamarádkou v továrně na výrobu letadel. Na toto období má velmi špatné vzpomínky a nerada se k němu vrací.

Abychom neviděly, jak jsme plakaly. Ráno jsme vstávaly s hrůzou. A se strachem zase do těch Bučovic.

Jedna z jejích vzpomínek se týká příběhu jejího příbuzného, který utekl z Osvětimi a našel útočiště u její rodiny. Byl to učitel, který odmítl vyvěsit německý prapor.

Nevyvěsil německou žádnou, vyvěsil jenom český prapor.

Rodiče paní Staré se rozhodli, že mu pomohou dostat se zpět k jeho rodičům. Převlékli ho, ukryli ho do vozu se senem a její otec ho odvezl směrem k jeho domovu.

To jsme pořád čekaly, jestli se ten tatínek vrátí, jestli Němci ho třeba nezastřelí, když tam zjistí, že tam kohosi převáží.

Maminka paní Staré poslouchala rozhlas a snažila se naladit vysílání z Londýna, díky tomu se dozvěděli, že se němečtí vojáci chystají do jejich obce. Celá rodina se proto ukryla ve sklepě. Německý voják je však našel a namířil zbraň na otce, protože ho podezíral z ukryvání dezertéra.

A chtěl ho zastřelit, že jsme nahoru ukryli německého vojáka, který už nechtěl bojovat.

Pro rodinu paní Staré nakonec vše dopadlo dobře. Voják odešel.

Dezertéra však němečtí vojáci na jeho cestě domů zastřelili. Maminka paní Staré se rozplakala.

A maminka tehdy řekla: To nebyly moje slzy, to nebyl můj pláč. To byl pláč té maminky, co čekala na svého syna.

Paní Staré se nakonec splnil její dětský sen – 47 let působila jako učitelka na prvním stupni základní školy.

V osmdesáti letech se z Ostravska přestěhovala za synem do Krupky, který se sem přizemnil. Velkou radost jí dnes dělá rodina, která ji pravidelně navštěvuje. Ve volném čase se věnuje četbě ruské literatury a luštění křížovek.

A co dělá paní Stará nejraději?

Nejraději spím. *smích*